

18 Δεκεμβρίου 2014

Θέλω ένα σπίτι με χαρά ...

/ Γενικά

Φωτο:ceskatelevize.cz

18 Δεκεμβρίου: «**ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ**»

Τη γλώσσα σου την όμορφη δεν την καλοκατέχω,
γι αυτό και να με συγχωρνάς που δύσκολα τα λέω.

Μα, σαν το θες, στα μάτια μου τα λόγια μου θα νιώσεις. Ξεκίνησα απ' το πουθενά,
από πατρίδα όμορφη.

Άφησα πίσω μου βουνά που δέντρο δεν τα ξέρει
και ποταμούς κι αητοφωλιές απάτητες, και κάμπους.

Με χρήμα μας αγόρασαν, με αίμα μαζεμένο.

Νύχτα κρυφά μας μάρκαραν μαυροκυνηγημένους,
δουλέμποροι του σήμερα και μας εσκυλοπνίξαν.

Μα να που τα κατάφερα και ζωντανός εβγήκα.

Κι ήρθαμ' εδώ, που στο σχολειό από μικρό μου 'μάθαν
πως ο θεός ο ξένιος μαζεύει και ζεσταίνει,
της προσφυγιάς της άκαρδης τους παραπεταμένους,
πως κι η δικιά σου η φυλή την προσφυγιά την ξέρει.

Άλλα περίμενα να βρω, και άλλα εδώ με βρήκαν.
Κρυώνω εδώ που μ' έβαλες, δεν έχω τη γωνιά μου,
ν' απλώσω το τετράδιο να γράψω, να διαβάσω.
Δε νιώθω αγάπη γύρω μου και η ψυχή πονάει,
δε βρίσκει τόπο να σταθεί και ομορφιά ν' αράξει.
Τα παιδικά μου όνειρα τα πνίγει η ασχημάδα
κι από σχισμάδες μάταια ελπίδας φως γυρεύω,
φτερά ν' ανοίξω να χαρώ, ν' αρχίσω το ταξίδι.

Θέλω ένα σπίτι με χαρά, ν' απλώσω τη ζωή μου.
Να 'χει δροσιά στον καύσωνα και ζέστη στο χειμώνα.
Και η μάνα μου το πάτωμα να ντύνει με χαλάκια
που να 'χουνε τα χρώματα της μακρινής πατρίδας,
να τα κοιτώ να τα θωρώ να μη την λησμονήσω.
Μια λάμπα θέλω να 'χω φως, να βλέπω, να διαβάζω.
Και στη γωνιά η μάνα μου γλυκά να καταπιάνεται,
μ' αγάπης μαγειρέματα για να με μεγαλώσει.
Κι ένα σκυλάκι αδέσποτο στα πόδια μου στρωμένο
να με θωρεί να το θωρώ τους δρόμους να θυμάμαι.
Και την εικόνα του παππού στον τοίχο τηνε θέλω
να του μιλώ, να μου μιλά, πατρίδα μην ξεχάσω.

Μ' αν δεν μπορείς, ή άμα δε θες, σ' ένα μικρό σπιτάκι,
σ' ένα σπιτάκι με χαρά τη φτώχεια μου να βάλεις,
μολόγησέ το καθαρά, πες δε σε θέλω, φύγε,
να φύγω, να 'βρω αλλού ζωή και δεύτερη πατρίδα.

Κι αν η καρδιά σου είν' καλή και θέλει με να μείνω,
βόηθα να φύγω από δω γιατί θα μαραζώσω,
αφού μέσ' στον καταυλισμό που μ' έχεις πεταμένο,
χωρίς νερό, χωρίς το φως, μαύρη η ζωή μου είναι.

Το πώς με λένε δε θα πω, δεν έχει σημασία.
Πες με Αμίρ, μα άμοιρος να ξέρεις πως δεν είμαι.
Είμαι παιδάκι αληθινό, μικρό χαμομηλάκι,

δώσε μου χώρο, έδαφος, ν' ανθίσω, να ριζώσω,
κι εγώ μεγάλος θα γινώ, τρανός και ξακουσμένος,
και της Πατρίδας σου το Φως στα πέρατα θα στείλω.

Αφιερωμένο σε όλα τα προσφυγάκια-χαμομηλάκια, σε όλους τους Αμίρ της καρδιάς μας.

Πηγή: hamomilaki.blogspot.gr